

[Kultur- og kommunikationsministeren]

pensation for deltidsbibliotekskommuner«, udsendt af kulturministeren den 5. oktober 1984.

En del af disse dispensationer er imidlertid udløbet pr. 1. januar i år, og resten udløber pr. 1. januar 1989.

Dette forhold har allerede givet mig anledning til at optage ministeriets dispensationspraksis inden for de gældende retningslinier til fornyede overvejelser med det mål, at kommunerne ikke får pålagt noget udgiftspres fra statens side i de kommende år.

Spm. nr. S 586

Til *socialministeren* (11/2 88) af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren fortolke begrebet en rimelig bolig, som det udtrykkes i bistandslovens § 37, hvor der henvises til, at hvis boligudgiften efter en samlet bedømmelse af familiens størrelse og forhold i øvrigt skønnes at være for høj og der kan fremskaffes en rimelig og billigere bolig, udgør udgifterne til denne grundlaget for bolig-tillægget, og kan ministeren oplyse, hvad der er maksimumlejen for et værelse til en enlig ikke-forsørger, samt hvor høje huslejer kommunerne må betale for at skaffe bolig til f.eks. flygtninge, der efter integrationsperioden er overgivet til kommunernes forsørgelse?«

Begrundelse

I Skjern Kommune har Dansk Flygtningehjælp og Skjern Kommune været i strid om huslejeniveauet, idet kommunen har underkendt de lejekontrakter for flygtninge, som Flygtningehjælpen har forhandlet sig til, fordi huslejen anses for at være for høj. Flygtningehjælpen har anket sagen til amtsankenævnet.

Borgmesteren i Skjern Kommune har udtrykt, at med den høje husleje skal flygtninge have så stor en bistandshjælp, at det ikke vil kunne betale sig for dem at arbejde, hvorved de aldrig bliver integreret i samfundet. I en periode på 5 år dækker staten jo alle udgifter for flygtningene, men borgmesteren understreger, at det ikke kan være et spørgsmål om, hvem der skal betale.

Svar (18/2 88):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Der er ikke givet nærmere retningslinier for forståelsen af begrebet en rimelig bolig som anvendt i bistandslovens § 37, stk. 3. Der må efter Socialministeriets opfattelse ses på boligens størrelse, om der er en rimelig sundhedsmæssig standard, og om standarden i øvrigt er rimelig efter danske forhold.

Ved leje af enkeltværelser accepteres normalt højest en månedlig leje på 1.500 kr. og en pris pr. kvadratmeter på 1.200 kr. årligt, inkl. el, varme og indvendig vedligeholdelse.

Socialministeriet har ikke oplysninger om boligudgiften for flygtninge, som kommunen skaffer bolig til, når de efter integrationsperioden er overgivet til kommunernes forsørgelse. I langt de fleste tilfælde har Flygtningehjælpen i løbet af integrationsperioden fundet en bolig. For at sikre sig, at huslejeniveauet er rimeligt, betinger Dansk Flygtningehjælp sig normalt, at bopælskommunen vil yde boligsikring og om nødvendigt bevilge pligtlån eller kommunal garanti for lån til depositum i overensstemmelse med reglerne i boligstøtteleven.

Det er rigtigt, jf. bemærkningen i begrundelsen, at de nye kontanthjælpsregler i enkelte tilfælde kan give meget høje udbetalinger, når hjælpen ydes efter § 42 og familien har en stor boligudgift og mange børn. Det gælder for både danskere og flygtninge. Dette problem overvejes i Socialministeriet.

Spm. nr. S 587

Til *skatteministeren* (11/2 88) af:

Ejner Larsen (SF):

»Har ministeren via Budgetdepartementet fået forelagt en rapport udarbejdet i december 1986 af en arbejdsgruppe nedsat af Kommunernes Landsforening vedrørende forslag til at effektivisere tvangsinddrivelsen af de offentlige udestående fordringer, herunder skatterestancerne m.v.? Og i bekræftende fald bedes ministeren oplyse, hvilke lovinitiativer ministeren har taget eller agter at tage for at få inddrevet de store og voksende restancer til staten og kommunerne.«

Begrundelse

Det er ikke rimeligt, at samfundet har store tilgodehavender i form af skatter og afgifter, samtidig med at læger nu tilsyneladende skal til at nægte visse syge mennesker behandling.